

Minu Eesti tahab

Austatud klassikaaslased, õpetaja ja Eestimaa!

Meie Eesti saab 98-aastaseks, kuid minu Eesti on 17-aastane. Ta on oma küllaltki lühikese elu jooksul palju näinud - kroone, rüütleid, rohelist, hüplevaid oravaid ja võõrast verd.

Minu Eesti on ümbritsetud kodust ja koolist ning mõnikord on mul tunne, et minu Eesti ei tea midagi. Tean ainult, et ta tahab - tahab olla parem, tugevam, tervem ja jõukam kui tema naaber või isegi sõber. Läbi aegade on suur tahe viinud Eesti vabaduseni - vabaduseni, mida keegi enam korralikult ei hinda. Vaatan vasakule ja näen vanu inimesi, kes hädaldavad Eesti valitsuse üle ja korrutavad muudkui, et vene ajal oli kõik turvalisem, kindlam, reaalsem. Kuid ometigi olid just nemad need, kes seisisid kivikindlalt Balti ketis ja tahtsid Eestit vabaks. Vaatan paremale ja näen eurot, mis lubas, et tema ei tõsta hinda, kuid ometigi on jäätise hinnaks nüüd euro, vanasti oli neli krooni ja elu oli minu Eesti jaoks ilusam. Euro võib olla kasulik, kuid minu Eesti teab, et kõige kasulikum osa on see, et oma isa külastav laps ei pea Soome minemiseks enam raha vahetama.

Meie Eesti peaks korra sügavalt sisse hingama ja vaatama otsa neile asjadele, mis meil veel olemas on ning heitma meelelt tohutud tahtmised. Eestil on oma keel, imeilus eesti keel. Kuid seegi on vaikselt kadumas. Minu Eestile meeldib eesti keel, *actually* väga ilus keel on. Kuid neid sõnu lausudes, tekib teadmatuse tunne, teadmatus eesti keele tuleviku suhtes. Noored eestlased on sukeldunud internetimaailma. Nad suhtlevad teistes keeltes, mis iseenesest on suurepärane. On ka neid, kes isegi ei taha enam eesti keelt kasutada. Ja kõige selle tulemuseks on see, et keel kaob, ma ei tea kuhu, aga ta lihtsalt kaob.

Suur tahtmine olla teistega samasugune võib minu Eestile liiga teha. Ja minu Eesti ei oska selle vastu võidelda. Tahe olla viie rikkaima riigi hulgas on nii suur, et lükatakse pildilt ära kõik muu. Mis tunne oleks olla näiteks viie röömsaima riigi hulgas? Seda me ei tea, kuna raha on ju tähtsam kui rõõm. Taolised mõtted mõlguvad ka minu vanemate peades. Rõõmuga ei pane mind keegi riidesse ega osta süüa. Rõõm on lihtsalt üks tore vahepala meie kiiretes eludes, mida me sooviksime. Nii vaatangi oma Eestit, mis on sinimustvalge. Silmaalused on magamatuses sinised, palgad on üsnagi mustad ja nahk valge, sest päikest ju ei ole.

Tahaks ulatada Eestile käe ja lausuda : „Las olla, puhka veidi, võta aeg maha ja ära taha.”

Palju õnne Eesti!

Hanna-Liina Salumets 10H